

Sygn. akt

ODPIS

POSTANOWIENIE

Dnia 3 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym ,w składzie :

Przewodniczący : **SSR Wojciech Krawczyk**

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Ojrzyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Olsztynie Katarzyny Giecko
oraz przedstawiciela Urzędu Celnego Tomasza Adamowicza

po rozpoznaniu w dniu **03 stycznia 2014 r.** sprawy

M G oskarżonego z art. 107 § 4 kks

postanawia

na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawić
Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne:

Czy przepisy art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku
o grach hazardowych, uchwalone bez przedstawienia przez Państwo Polskie w
Komisji Europejskiej w ramach procedury notyfikacyjnej wynikającej z art. 1
ust. 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22
czerwca 1998 r. (Dz. U. L 204, s. 37) są zgodne z art. 90 ust 1 Konstytucji
Rzeczypospolitej Polskiej

Uzasadnienie

M G oskarżony został o popełnienie wykroczenia skarbowego
z art. 107 § 4 kks polegającego na tym, że w okresie od .08.2011 r. do dnia
.09.2011 r. w **M** w **O** przy ul. ,
urządzał gry o charakterze losowym w celach komercyjnych na dwóch

automatach do gier o nazwie M nr fabr. i M nr
fabr. naruszając dyspozycję określoną w art. 6 ust. 1, art. 14
ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach
hazardowych (Dz.U. Nr 201 poz. 1540).

W toku postępowania obrońca oskarżonego zwracał uwagę na orzeczenie z dnia 19 lipca 2012 r. (sprawa C-213/11), Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w którym stwierdzono, że Artykuł 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę „udzielania informacji” w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe tego rodzaju jak przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, które mogą powodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poza kasynami i salonami gry, stanowią potencjalnie przepisy techniczne” w rozumieniu tego przepisu, w związku z czym ich projekt powinien zostać przekazany Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy wskazanej dyrektywy, w wypadku ustalenia, iż przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów. W oparciu o treść tego orzeczenia wnosił o umorzenie postępowania, ponieważ zasadniczym skutkiem niedopełnienia obowiązku notyfikacji jest bezskuteczność nienotyfkowanych przepisów technicznych, których nie można egzekwować wobec podmiotów indywidualnych. Obrońca przedstawił szereg orzeczeń sądów w sprawach karnoskarbowych, w których sądy przychyliły się do powyższego poglądu, szerzej go nieuzasadniając.

Przedstawiciel Urzędu Celnego powoływał się natomiast na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 13.09.2013 r. w sprawie III SA/GI 1979/11, w którym sąd ten stwierdził, iż „przepis art. 14 ust. I ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych

(Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.) będzie mógł być stosowany przy ocenie, czy zgodnie z prawem została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 2 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, gdyż w ocenie Sądu - nie ma charakteru przepisu technicznego w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1993 r. i jako taki nie podlegał procedurze uprzedniej notyfikacji, o której mowa w art. 8 ust. 1 tej dyrektywy”.

W czasie postępowania przed tutejszym sądem, Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały w sprawie pytania prawnego zadanego przez Sąd Okręgowy w P: „czy dopuszczalne jest pociągnięcie do odpowiedzialności karnoskarbowej za występki z art. 107 § 1 kks osób, które prowadzą grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny wbrew zakazom zawartym w art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych w sytuacji, gdy projekt tych przepisów nie został przedstawiony przez Państwo Polskie w Komisji Europejskiej w ramach procedury notyfikacyjnej?” (postanowienie SN z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawie I KZP 15/13).

Jednocześnie w uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy przeprowadził bardzo wnikliwą analizę przepisów zawartych w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r., włącznie z jej preambułą, analizę orzeczenia z dnia 19 lipca 2012 r. (sprawa C-213/11), Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a także rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych i stwierdził, że jakkolwiek z charakteru i zakresu związania orzeczeniem prejudycjalnym Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wywołuje ono skutki *inter partes*, to jednak powoływanie się na te wyroki w innych sprawach dokonuje się wyłącznie w drodze uznania mocy argumentów prezentowanych przez TSUE oraz autorytetu orzecznictwa tego organu Unii Europejskiej. Reasumując te rozważania Sąd Najwyższy stwierdził, że „TSUE w wyroku z dnia 19 lipca 2012 r. nie przesądził ostatecznie, czy przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach

hazardowych mają charakter przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 WE. Trybunał orzekł bowiem, że w/w przepisy <<stanowią potencjalnie przepisy techniczne>>, zaś ostateczne ustalenie ich charakteru należy do sądów krajowych z uwzględnieniem tego, czy wprowadzają one warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów”. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał, że „ewentualne przyjęcie, iż przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych mają charakter przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r., nie oznacza, że sądy mogą automatycznie odmówić ich stosowania (jako regulacji, do których odsyła art. 107 § 1 k.k.s) z uwagi na niedopełnienie obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej.”

Sąd Najwyższy przeprowadził wnikliwą analizę relacji pomiędzy aktami prawa krajowego i ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi. W konsekwencji stwierdził, że „wynikający z orzecznictwa TSUE obowiązek niestosowania przepisów technicznych uchwalonych w sposób naruszający wymagania dotyczące procesu legislacyjnego wynikające z prawa unijnego, może być realizowany w trybie kontroli konstytucyjności ustanowienia tych przepisów, którą to kontrolę może zainicjować każdy sąd. Wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 19 lipca 2012 r. nie stoi na przeszkodzie w badaniu przez karne sądy krajowe — zgodnie z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej z art. 8 k.p.k. — technicznego charakteru poszczególnych przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, lecz uznanie przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust 1 u.g.h. za przepisy techniczne nie powoduje automatycznego ich wykluczenia z krajowego porządku prawnego.”

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w pełni zgadza się z siłą argumentów prezentowanych przez Sąd Najwyższy w cytowanej uchwale i nie ma potrzeby ich powtarzania.

W związku z powyższym zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust 1 u.g.h. nie są sprzeczne z art. 90 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej, ponieważ tryb ich uchwalania był niezgodny z umowami międzynarodowymi wiążącymi nasze państwo.

Zgodność z oryginałem
Świadcze
SEKRETARZ SĄDOWY
SEKRETARZ

Małgorzata Ojrzyńska